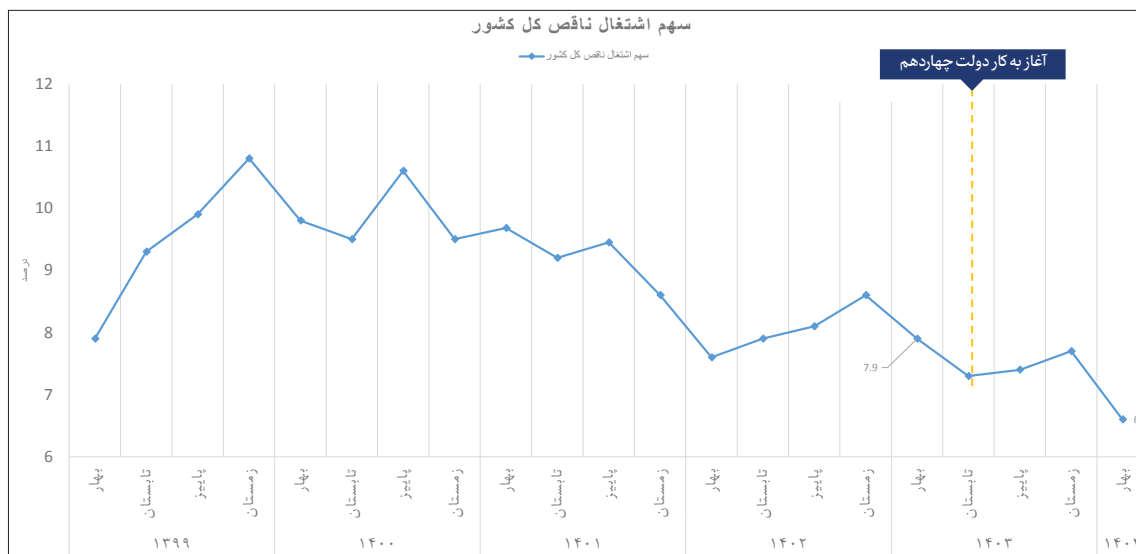

افزایش بهره‌وری بازار کار در ۱۴۰۴

اشتغال ناقص کل کشور

ابتدایی بررسی، این شاخص برای مردان در حدود ۱۱ تا ۱۰ درصد قرار داشت. اما طی سه سال اخیر این رقم با روندی کاهشی مواجه شد و در بهار ۱۴۰۴ به ۷.۱ درصد رسید. کاهش اشتغال ناقص در میان مردان به معنای ایجاد فرصت‌های شغلی پایدارتر در بخش‌های مختلف اقتصادی است. این موضوع اثر مستقیم بر معیشت خانوارها دارد، زیرا در بسیاری از خانواده‌ها درآمد اصلی توسط مردان تأمین می‌شود. این بهبود همچنین نشان‌دهنده آن است که سیاست‌های حمایتی دولت در توسعه بخش‌های صنعتی، خدماتی و عمرانی توانسته‌اند فرصت‌های شغلی با کیفیت بیشتری ایجاد کنند. استمرار این روند می‌تواند به افزایش اعتماد عمومی به بازار کار و کاهش نگرانی‌های اقتصادی منجر شود.

اشتغال ناقص یکی از شاخص‌های کلیدی در ارزیابی وضعیت بازار کار است که نشان می‌دهد چه تعداد از شاغلان کشور به صورت ناخواسته کمتر از ظرفیت واقعی خود کار می‌کنند؛ در واقع، اشتغال ناقص بیانگر نوعی «بیکاری پنهان» است که کیفیت اشتغال را پایین می‌آورد و مانع بهره‌وری کامل نیروی کار می‌شود. بررسی روند سال‌های اخیر نشان می‌دهد که سهم اشتغال ناقص کل کشور از حدود ۱۰ درصد در سال‌های ۱۳۹۹ و ۱۴۰۰ به کمتر از ۷ درصد در بهار ۱۴۰۴ رسیده است. این کاهش مستمر یک نشانه مثبت برای اقتصاد کشور است؛ زیرا بیانگر آن است که فرصت‌های شغلی ایجاد شده نه تنها از نظر کمی بلکه از نظر کیفی نیز بهبود یافته‌اند. مردان بیشترین سهم از اشتغال ناقص را در کشور داشته‌اند. در سال‌های

کاهش سهم اشتغال ناقص آثار مثبت متعددی بر اقتصاد کشور خواهد داشت. وقتی افراد در مشاغل کامل و متناسب با توانایی‌شان فعالیت می‌کنند، بازدهی بالاتری دارند. همچنین مشاغل کامل درآمد بیشتری ایجاد می‌کنند و این موضوع به بهبود سطح رفاه و کاهش فقر منجر می‌شود. هرچه سهم اشتغال ناقص کمتر شود، بازار کار شفاف‌تر و کارآمدتر خواهد بود. کاهش اشتغال ناقص به معنای حرکت به سمت قراردادهای پایدارتر و شرایط کاری بهتر است. این دستاورد بیانگر آن است که سیاست‌های دولت در حمایت از تولید، ایجاد فرصت‌های شغلی و بهبود شرایط بازار کار توانسته‌اند نتایج ملموسی به همراه داشته باشند. استمرار این روند می‌تواند به رشد پایدار اقتصادی و افزایش رضایت اجتماعی منجر شود.

در مقایسه با مردان، سهم اشتغال ناقص زنان همواره پایین‌تر بوده است؛ به‌طور میانگین در محدوده ۴ تا ۵ درصد. این موضوع دو دلیل دارد: از یک‌سو نرخ مشارکت اقتصادی زنان در کل پایین‌تر از مردان است و از سوی دیگر بسیاری از زنان شاغل در بخش‌های رسمی با قراردادهای ثابت مشغول به کار هستند. با این حال، تغییرات مثبت در این شاخص برای زنان نیز اهمیت زیادی دارد. در سال‌های اخیر، سهم اشتغال ناقص زنان با نوسان اندک از ۴.۸ درصد در تابستان ۱۳۹۹ به ۳.۹ درصد در بهار ۱۴۰۴ کاهش یافته است. کاهش این شاخص برای زنان به معنای آن است که بخش بیشتری از آنها توانسته‌اند در مشاغل پایدارتر و با ساعات کاری کامل حضور پیدا کنند. این اتفاق نه تنها بر بهبود وضعیت اقتصادی زنان اثر دارد، بلکه به ارتقای جایگاه اجتماعی و افزایش نقش‌آفرینی آنها در خانواده و جامعه نیز کمک می‌کند.

